

Jesús de Praga i Sant Hilari

REVISTA MENSUAL

Romeria de les Flors

Dilluns de Pasqua Granada - Dia 5 de Juny

Tothom a l'ermita del Nen Jesús! No hi falteu! Jesús ens hi espera. Què? La persecució farà frontollar nostra fe? La indiferència embussarà la nostra devoció? No ho volem creure. A més persecució, augment de fermesa, a més sectarisme, major abrandament de les nostres conviccions. Sang de màrtirs, llevor de cristians», deiem en altre temps. Ara, opressió de cristians, rejueniment de les nostres creences. Tothom, en manifestació de fe, cap a l'ermita de la Roca d'En Pla. Mentre la seva ombra ens protegeixi, a Snt. Hilari la fe no s'esmortuirà. Anem-hi. Jesús vessarà el conçol i l'esperança sobre els nostres cors.

Programa.

Dia 5 de juny.—A les 9 del matí: Ofici cantat pel Chor de Filles de Maria. A les 5 de la tarda. Rosari, Rosarill al Nen Jesús de Praga i sermó que predicarà Mossèn Vicens Clopés Vicari d'Arbúcies.

Tothom a la Roca d'En Pla!

Espurnes

El socialisme universal es mostra més comprensiu en el sentit de respectar l'Església, a tot arreu del món, menys en l'endarrerida i infortunada Espanya. Dos botons per mostra: Lleó Blum, el cap de la minoria socialista a la Cambra Francesa, i M. Cartanel un altre capítol de les forces socialistes en la veïna República. El primer diu: «Condemno l'anticlericalisme i la política anticlerical d'abans de la guerra. Perquè sóc laic, crec

que tot atemptat contra l'exercici i professió de les confessions religioses és la negació del lliure pensament i de la llibertat de consciència». El segon deia a Grenoble, el 30 d'octubre de l'any passat: «Vull la llibertat per a tots. No ha d'existir més que una sola llei, la mateixa, pel treballador i pel sacerdot, pel burgès i pel frare. Quin perill ofereixen les congregacions? Quina amenaça ofereixen uns homes, reclosos en un convent, després d'haver fet vot d'obediència i castedat?». Aquesta manera de parlar seria considerada a Espanya com una manca de civilització per aquells que es diuen socialistes, i aquell qui les proferís com un retrógrada cavernícola.

Paraules d'un gran republicà, Joaquim Costa: «Jo que jamai no m'he humiliat davant dels poderosos, ni he volgut cap mena de mercè d'ells, em descobreixo en homenatge davant d'aquestes humils religioses que s'obliden de la seva persona per atendre els altres per amor a Déu, sense esperar cap més recompensa del món que menyspreus i persecucions». Aquestes paraules, serien prou allisonadores si hom hi volgués parar atenció. Però, en la nostra Espanya, no cal pensar-hi. Ací no parlem de res que sigui racional i just. No hi hem arribat, encara...

Mentre a Espanya es prohibeix l'ensenyança religiosa per tot el dia 1 de gener, a Bèlgica queda instal·lat l'Institut Catòlic de les Arts i Indústries de Madrid, dirigit pels jesuïtes, una de les glòries de la cultura espanyola. A Espanya els persegueixen, a Bèlgica són rebuts apoteòsicament. Hi ha hagut una vertadera lluita entre els belgues, alemanys i francesos, per veure qui podria allotjar aquesta institució a casa seva.

La mà de Déu?

Retallem i copiem de la Revista «Formació Catequística» de la seva secció de crònica de 19 de Març de 1933.

«S'esdevingué a Màlaga. Un mal home trencà les cames al Sant Crist de Mena que duu aquest nom perquè Mena en fou l'autor. No en tingué prou, el sacríleg, amb haver-lo destroçat; volgué, encara llançar-lo al foc. En maldar per endur-se'l li caigué al damunt el Crist, i trencà les cames del dissortat, pel mateix indret en què ell les havia tallades a Nostre Senyor.

A Almeria pintaren de vermelló l'estàtua del Sagrat Cor, que s'aixeca a l'«Alcazaba». No n'hi hagué prou tampoc; volgueren enderrocar-la. Llançaren cordes, inútilment; i quan estaven més absorts en aquesta operació, es trencaren les cordes, i dos dels que tiraven amb més fúria es van morir de resultes de la caiguda. El que pintà la imatge s'ha tornat boig.

A Càdiz, un sacríleg llançà a les flames la imatge de la Mare de Déu del Roser, patrona de la ciutat. Al cap de tres dies, tormentat fins a la desesperació pels remordiments, es llançà daltabaix d'un tercer pis. En caure, es trencà les cames i mentre el duïen a l'hospital exclamava: «Per vuit duros miserables em veig d'aquesta manera». Li preguntaren que volien dir semblants paraules, i ell respongué: «Ens pagaven a cinc duros l'hora, quan la crema de convents... Nou duros em donaren, i ja veieu com he anat a raure». Fa cosa d'un mes, ens digueren que aquell home, sempre perseguit pels remordiments de la seva mala acció, havia finit per suicidar-se.

A un poblet de la província de Zamora, dos individus volgueren fer mofa de Nostre Senyor. L'un d'ells engegà un tret al Crucifix d'una cruïlla de camins, bo i dient: «Vaig a provar si tinc bona punteria». Disparà, i esberlà el cap del Crist, dessota la Corona. L'altre li trencà el braç. L'endemà, aquell que havia disparat el tret cavalcava una mula, i la bèstia s'esfereí i l'engegà a terra, i el sacríleg morí amb el crani esberlat. L'altre, un dia de treball, ni ell mateix sap com, es trencà el braç, en forma semblant a aquella en què restà fet malbé el braç del Crist del camí.

Més encara— Molts periòdics van fer-se ressó del fet següent: Un dia, es presentà un obrer jove a un hospital de Madrid, en el qual serveixen les Germanes. Apropant-se a una d'elles, i tot mostrant-li el palmell de la mà dreta, li digué:

—Voleu posar-me quelcom en aquesta mà?

La Germana observà la nafra detingudament; notà que presentava mal aspecte i després de netejar-la, no hi posà bena; sinó que cregué necessari conduir el jove obrer al metge de l'establiment, el qual, tantost l'hagué examinada, digué secament:

—Cal amputar-la tot seguit. Això és una gangrena.

—Però, no hi ha cap altre remei?—preguntà l'obrer, que hauria volgut besllumar una esperança, almenys, per a evitar l'amputació.

—Impossible. L'amputació s'imposa, però immediatament, si no voleu perdre el braç.

L'obrer, aleshores, plorà amb molta amargor i tragué de la butxaca la

mà esquerra que havia tingut amagada. La tenia rígida, seca.

—¡Pobret! — exclamà el metge, guanyat per la compassió — Aquesta mà també ha d'ésser tallada si voleu conservar la vida.

Aquell obrer, que es veia reduït a perdre ambdues mans, sense remei, confessava, amb llàgrimes tardívoles, que mentres les multituds, folles d'un odi infernal, cremaven el grandíós Col·legi de Meravelles, ell s'havia entretingut a tallar les dues mans a l'imatge del Sagrat Cor que hi era venerada. I atribuï a un càstig del Cel el que li esdevenia».

Els jueus i l'any Sant

L'autora de «El camí del Cel» «Perquè els jueus es fan catòlics» «Judaisme i Catolicisme» i altres obres, Rosa Maria Lévy convertida del judaisme al catolicisme i batejada a Washington el 14 d'Agost de 1912, ha dirigit a tots els Jueus una crida animant-los a que estudiïn la vida de Crist i sa doctrina en aquest any jubilar, dit Sant, per Sa Santedat Pius XI.

Entre altres coses la crida de la Srta. Levy diu ¡Quin moment tan oportú per els jueus de tot el món per a dirigir un seriós pensament i estudi a la vida i ensenyança de Jesucrist! Deuriem estar orgullosos d'Ell un de la raça nostra. Ja mai s'es vist mortal que hagi viscut una vida tan santa i que hagi ensenyat tan sants preceptes com ho ha fet Jesús de Nazaret. Per aixó nosaltres devem ésser els primers en acceptar sa doctrina i seguir-lo. I malgrat tot, fins fa estrany, els diu que molts de la seva carn i de la seva sang defugin d'acceptar-lo com el Salvador promès per els profetes de l'Antiga Llei, malgrat hagi complert totes les profecies duran tota sa vida i en sa mort i que innumerables milions de persones l'hagin acceptat com el Redemptor promès a la Humanitat.

Les obres de Crist, testimonien que Ell no fou solament humà sinó diví com Ell mateix ho declarava.

Després de la seva mort i Resurrecció els Apòstols predicaren Jesús Crucificat: ells eren tots jueus.

Ho haurien fet si no estessin ben convençuts de la seva divinitat?

Humanament cap guany esperaven. Foren martiritzats per la Fe que professaven.

Crist no ha vingut a destruir la Llei Antiga sinó a complir-la. De la

mateixa manera que els jueus que escoltaren al profeta Isaïes no havien de renunciar a res del què de Moisès havien après, així mateix els convertits del judaisme, en apendre les revelacions de Crist, no renunciaven a res de quan enclou l'Antic Testament. Al contrari troben en el Nou Testament el compliment de les profecies de l'Antic. I fineix amb les paraules de Sant Pau als romans.

«Jo parlo la veritat en Crist: Jo no menteixo, i una consciència dóna testimoni en presència de l'Esperit Sant: que estic posseït d'una profunda tristesa en veure tals jueus que no coneixen i no aïmen Jesucrist son Salvador».

Què diria la jueva convertida, si veiés molts dels que s'anomenen catòlics de la catolicíssima Espanya?

THEÓFIL

Els catòlics espanyols i la Premsa

A Tours (França) es celebrà no fa molt un Congrés de Premsa, en el qual prengueren part rellevants personalitats eclesiàstiques i seglars, els quals representaven altres tant importants obres de propaganda escrita de la veïna República.

Es tractà de la importància de la Premsa per a contrarestar l'obra revolucionària dels Governos laics i ateus, i un dels oradors no trobà altre exemple del que reporta als països l'abandonament de la seva Premsa sana i d'ordre, que evocar la situació d'Espanya i l'agonia en què els espanyols han col·locat la seva Premsa.

«Els catòlics espanyols — digué — tenien moltes obres, moltes esglésies convents i col·legis, però no tenien una Premsa suficient per a defensar-los. Per això la revolució espanyola els ha dominat.»

Tant merescuda censura hauria d'averkonyir-nos a tots els espanyols, que hem consentit egoisticament i nèciament, que el diner dels catòlics i els periòdics burgesos (amb el nostre ajut i amb la nostra aportació econòmica) hagin servit de base i fonament a la revolució.

La insensatesa en què hem viscut, havia de reportar-nos necessàriament aquesta trista situació a què ens portat, més que la fòbia i la intransigència dels nostres enemics, la complaença suïcida i el neci esperit

d'indolència i d'incomprensió de tots els mal anomenat «homes de dretes», els quals necessiten el fuet de l'adversitat i de l'opressió per a obrir els ulls i veure el gran error en què han viscut.

De vegades, ni tant sols serveix aquesta amarguíssima lliçó per a es-carmentar-los, i segueixen caminant a l'atzar de llurs ilusions, fins que cauen i queden esmicolats entre les urpes de futures revolucions. No ho volen entendre, i se'ls adverteix el perill, no volen rectificar, i se'ls assenyala l'error; no volen tornar al seu deure, i se'ls recorda la seva conveniència.

Quan vulguin tornar a la realitat, podrà ocórrer que el seu mal no tingui remei.

No hi ha obra més urgent dintre la consciència del cristià, que protegir, defensar, fer llegir la bona premsa.

La guerra a Déu

Ja està salvada l'Espanya. D'ara endavant ja no es presentarà cap més problema i si algun tingués l'atraviment de plantar cara, desapareixeria com per art d'encantòries al més feble estonec de la majoria governamental. Espanya podrà gaudir — no hi ha temença — d'una situació, privigiliada que no tindrà res a envejar a la paradisiaca de la tan ponderada Xauxe. Així semblen demostrar-ho els esclats de satànica satisfacció a què es venen lliurant els sectors que acaben d'aprovar la llei més iníqua que Espanya ha sofer des de molts segles ençà.

Ací no hi ha raó que valgui. A la cambra hom ha pogut sentir homes com Pildains qui ha demostrat amb abundància de cites i raonaments la injustícia, la inconveniència, d'una llei com la de Congregacions Religioses. Carrasco i Formiguera feia veure com es trepitjaven acords internacionals. Gil Robles oposava a les arbitrietats del projecte en discurs, just, on es palesaven els greus danys que aquesta llei reportaria a Espanya en tots els ordres. Res no ha valgut. A cada nou raonament dels catòlics, una estrevada més opressió. Quan aquest projecte sortí de mans del Govern, hom el qualificà de monstruós i anti-constitucional. Empró hi havia l'esperança de què a les Corts, l'oposició dels catòlics obtindria alguna concessió. El pas del projecte per les Corts, ha estat subratllat, cada dia,

més, amb una forta dosi d'intolerància i agravament de persecució.

S'acosten dies molt durs. Correrà per les terres espanyoles la sang dels cristians? Veurem reduïda la nostra condició, els catòlics, fins a ésser considerats com uns «paries», sense dret de ciutadania? Solament Déu sap la sort que ens espera. Una sola cosa ens té assegurat, i és el regnat de Jesús a Espanya. Però aquest regnat ha de venir precedit de la mortificació, de l'oració i del treball.

Noticiari

EL MES DE MAIG Té lloc tots els dies a l'Església parroquial a $\frac{3}{4}$ de 8 del vespre. La part choral va a càrrec de les Filles de Maria. Un bon estol de fidels s'acosta al temple, bo i demanant a la Verge Santíssima gràcies per a la nostra terra.

EL CENTENARI DE LA PROMESA DEL SAGRAT COR El segon diumenge de maig tingué lloc una funció especial dedicada a commemorar el segon centenari de l'aparició del Sagrat Cor al P. Hoyos. La funció quedà arrodonida amb un sermó del Sr. Ecònom, en el qual ens convidava a alabar Jesús, desagraviar Jesús i sofrir per Jesús en aquestes tristes hores i demanava a Jesús que realitzés ben aviat la seva promesa. Una festa molt devota i ben executada.

FESTES RELIGIOSES Es preparen les de Conclusió de mes de maig, i una festa catequística, com a cloenda del curs de doctrina cristiana que es ve realitzant, amb regular concurrència, a la Parroquial.

EXCURSIONS Les Filles de Maria, en nombre de quaranta, anaren a Montserrat a l'Assamblea de Joventuts Catòliques Femenines, d'on retornaren entusiasmades per treballar per Crist.

Es prepara una altra anada a Montserrat del Catecisme pel dia 25 de juny, ajuntant-se a l'assamblea que dalt de la Santa Muntanya tindrà lloc, celebrada per tots els catecismes de Catalunya.

FESTA DE SANT ISIDRE Mentre escrivim aquestes ratlles arriben fins a nosaltres les notes de la tenora, la qual congrega a la plaça una bona gentada, desitjosa de puntejar la clàssica dansa. No hi ha mancat l'Ofici, amb orquestra. Aquesta festa pacífica i devota, aquest any, es veu entenebrida per la mala fe d'uns quants vius que tenen ganes de plantejar el problema agrari en la nostra comarca i les propagandes dels quals és de tèmer que deixaran un sediment d'odis i rancúnies.

MITINGS A TOT DRAP Gairebé cada festa aquells, qui veuen enfonsar-se la llur supremacia a les ciutats, tenen compte a desfilars pels pobles bo i semblant la mala llevor de doctrines demagògiques i anticlericals. Ens sembla que ja seria hora de què s'adonessin els pacients concurrents de com els estan prenent miserablement el pèl. Encara rezepten com a remei per a tot problema, l'antiquada medecina de l'anticlericalisme. I aquesta—l'experiència ja ho comença d'ensenyar—no serveix per altra cosa que per aguditzar la crisi econòmica que fa vertaders estralls dintre de la nostra terra.

MOVIMENT DE PRIMAVERA La bona temperatura que el mes de maig ens depara ha assenyalat el començament de temporada. Ja tenim uns quants hostes en la nostra Vila i la demanadissa de pisos és creixent. Ja han procedit a l'obertura de llurs locals els acreditats hotels Suís i Espanya a càrrec dels senyors Picañol i Sisquella, respectivament.

El primer mestre de la religió que ha de tenir el fill, ha d'ésser el propi pare.

J. Torras i Bages

CONSULTORI MEDIC-QUIRURGIC

JUBERT

MALALTIES DE LES CRIATURES = MALALTIES DE LA PELL

CIRURGIA INFANTIL = CIRURGIA DELS OSSOS = DIAGNÓSTICS

Plaça Constitució, 7, pral.

GIRONA

ARTS GRAFIQUES = Santa Coloma de Farnés = Rep. F. Fauria